

DAJ, BABO, GLAVU!

Vapaji gladnog koca
ili
sećanja na omnibus film
Kako je propao rokenrol

sećanja prikupila i uredila
Vladislava Vojnović

izdavač
Društvo ljubitelja popularne kulture

(Popbooks je zaštićeno poslovno ime za izdavanje knjiga
Udruženja građana „Društvo ljubitelja popularne kulture“)

Beograd, 2024.

za izdavača
Goran Tarlać

urednik izdanja
Predrag Popović

dizajn i priprema
Uroš Vuković

dizajn korica
Uroš Vuković i Dejan Marić

lektura i korektura
Nataša Ivanović

obrada fotografija
Nikola Popović

tiraž
2000

štampanija
DMD, Beograd

Hvala na pomoći:

Slavoljubu Gnjatoviću (Delta Video),
Branislavi Karadžić (Avala Film Way),
Marijani Cukućan (Jugoslovenska
kinoteka), Goranki Matić, Stanislavu
Milojkoviću, Vladimiru Popoviću, Ivanu
Marinkoviću, Ivanu Bevcu, Vlatku Frasu
i svim sagovornicima i autorima tekstova
ove knjige.

www.dljp.com/dajbaboglavu

© Sva prava zadržana. Nijedan deo knjige
ne sme biti reprodukovan ni na koji način
bez prethodnog izričitog odobrenja
izdavača. Izuzetak su novinari koji u
prikazima i recenzijama mogu koristiti
izvode i citate.

ISBN-978-86-906707-6-5

Sadržaj

PREDGOVOR

PREOSTALO 8
Vladislava Vojnović

SEKTOR PRODUKCIJE

NOSTALGIJA, NE U NEKOM PRIPROSTOM ZNAČENJU14
Branko Baletić
VREMENA S APETITOM ZA DAROVITE..... 20
Miloš Miša Radivojević
SA ZAGREBAČKOG TROTOARA I BEOGRADSKOG ASFALTA 25
Miodrag Đorđević

IZMEĐU PRODUKCIJE I SCENARIJA

SINKOPA KOJA RAZDVAJA..... 36
Nebojša Pajkić

SEKTOR SCENARIJA

ODJEDNOM I DOBRO.....44
O Branku Vukojeviću, njegova sestra Nena Vukojević Hammond
TARZANOV KRIK U KUPATILU.....46
O Aleksandru Barišiću, Dušan Dule Nedeljković
USPOMENE NA BARNIJA.....50
O Aleksandru Barišiću, Milorad Milinković Debeli
LANAC ULAZNE KAPIJE 52
Biljana Maksić

SEKTOR REŽIJE

NEK PROBAJU DJECA!58
Zoran Pezo
KAKO SAM ZAVOLEO ROKENROL 66
Vladimir Slavica
ZAHVALAN/TUŽAN..... 76
Goran Gajić
ŠIFRA ZA PREPOZNAVANJE.....80
O Zdravku Randiću, Saša Radojević

SEKTOR KAMERE

SNOVIĐENJE	86
Radan Popović	

SEKTOR KOSTIMA I ŠMINKE

ŽELJA TE VODI.....	94
Marina Vukasović Medenica	
KOLIKO SMO SE SAMO SMEJALI.....	98
Anita Laušević	

SEKTOR MUZIKE

BEOGRAD KAKAV VIDE AUTSAJDERI	105
O Vladi Divljanu, Aleksandar S. Janković	
GLUMAC EMAX	112
O Vladi Divljanu, Aleksandar Šandorov	
FILMSKA VERZIJA PAKET ARANŽMANA.....	116
Srđan Gojković Gile	
I TO JE BILO DOBRO	122
Dušan Kojić Koja	

SEKTOR MONTAŽE SLIKE

IDEOLOGIJA KOJA SPAJA	130
Snežana Ivanović	
ONE-HIT WONDER.....	132
Goran Terzić	
TREBA SE OSEĆATI DOBRO	134
Mustafa Preševa	

SEKTOR SNIMANJA, MONTAŽE I DIZAJNA ZVUKA

MORAMO TAJ PLEJBEK DA PUSTIMO TIŠE	140
Nenad Vukadinović	
ZBOG TOGA I SEDIM U PORTUGALU.....	146
Branko Neškov Plišani	

SEKTOR GRAFIKE I ANIMACIJE

DODATNA FINOĆA I STILIZACIJA	152
Miroslav Jelić	

DODATNA EKIPA

SVI AUTENTIČNI, SVI ENTUZIJASTI	158
Stojan Đorđević	
THAT'LL BE THE DAY	162
Bojan Hadžihalilović	

DO IZVORA DVA PUTIĆA

UBRZAVANJE KORAKA, PRELAŽENJE NA CRVENO	178
O Sonji Savić, Zoran Amar	
KRILA KOJA NE GORE	182
O Sonji Savić, Branimir Brstina	
VIZIONARSKI, OD ŠTAPA I KANAPA	184
Srđan Žika Todorović	
LEPI DANI	192
Ratko Tankosić	
STUB.....	195
O Velimiru Bati Živojinoviću, Gorica Popović	

NIJE SVE U LJUBAVI, IMA NEŠTO I U LOVI

IZ DAVNO ZABORAVLJENIH POBUDA.....	204
Nebojša Bakočević	
URBANA GERILA DOBRE NAMERE	210
Anica Dobra	
PLEMENITO PRIPITOMLJAVANJE	214
Nenad Džoni Racković	
O KRALJEVIMA I KULTOVIMA	221
O Petru Kralju, Marko Kostić	

NE ŠALJI MI PISMA

NA VISOKOJ TEMPERATURI.....	236
Vesna Trivalić	
NAJBLIŽA RIJEČ.....	238
Branko Đurić Đuro	
DESI SE	240
Bogdan Diklić	
HEPENING NA SNIMANJU	242
Peđa Bjelac	

NIKO KAO ON

O Kostu Bunuševcu, Momčilo Rajjin

POGOVOR

VREME, SEĆANJE, SRCE I POTOMSTVO.....	252
Predrag Buca Popović	

SCENARIO, SCENARIO I SCENARIO

Do izvora dva putića	258
Branko Vukojević	
Nije sve u ljubavi, ima nešto i u lovi	302
Aleksandar Barišić	
Ne šalji mi pisma	360
Biljana Pajkić	

KAKO JE PROPAO
Rokenrol!

KRILA KOJA NE GORE

**O Sonji Savić
Branimir Brstina**

Kada sam je prvi put video na nebu, blizu Sunca,
bili smo đaci.

Kada sam je poslednji put video na nebu, blizu Sunca,
bili smo glumci.

A sve to vreme između i do sada, pitam se:

Kako je propao rokenrol ako ga Sonja,
krilima koja ne gore, sve bliže Suncu nosi

i na oblaku ga sanja?

URBANA GERILA DOBRE NAMERE

Anica Dobra

Zadovoljstvo i tople misli me obuzimaju kad pomislim na *Kako je propao rokenrol*. Projekat je nastao gotovo gerilski, kao nastavak svega onog što smo mi radili na Akademiji, kao vrsta profesionalnog druženja i oblikovanja tog druženja, i duha tog vremena. Radili smo taj film čistog i punog srca, zadovoljni i opušteni jer smo svi delili sličan senzibilitet. Mnogo vremena smo svi mi provodili zajedno, pa nismo reprezentovali samo naše uloge, nego je kroz to izlazilo na videlo i sve ono što smo i sami bili.

Smisao svakog filma, pa i tog našeg, jeste da okupi istomišljenike koji stvaraju i vole magiju tog dela i da ljudi sličnog senzibiliteta i identiteta uživaju u tome decenijama unapred. To svakako nije bila naša ambicija, pa ni želja, mi smo to radili u tom trenutku. Ali me ni ne čudi, a i drago mi je, što film i dan-danas gleda generacija onih koji tada nisu bili

ni rođeni. Tako nešto nismo mogli da predvidimo, a potpuno je čarobno što se to desilo. Mislim da se s pravom desilo.

Apropo čarobnog, sa jako malo para je napravljena cela ta čarolija zasnovana pre svega na dobroj ideji, na svežini svih nas, na tome što smo nekako logično pronašli nove puteve, kako u glumi tako i u svemu ostalom što je potrebno da bi se stvorio film. Svi smo u pozadini imali idealističku ideju da ćemo da razbijemo sistem. Kad kažem sistem, mislim pre svega na filmski posao. Dakle, mi smo bili – to sada mogu da kažem sa ove distance – kao neka urbana gerila koja ide iz čiste i dobre namere da napravi nešto što je, evo, sada postalo sećanje na stanje duha onog vremena.

Film jako dobro komunicira sa publikom, što nije nimalo slučajno. Kaže se da je dobar scenario pola projekta. Druga polovina je dobra podela. Ovde se nekako sve sklopilo. Priče su zaista bile

kvalitetne i neobične, a sam naslov je postao izreka koja je došla pre vremena, onda kad je rokenrol bio jak. Kao da smo anticipirali propadanje rokenrola koje je usledilo devedesetih godina. Ne treba da napominjem da su reditelji bili jedan bolji od drugog, svaki je imao svoju priču u glavi i svaki ju je, u zadatim okvirima, furao bez kompromisa. Ne treba zaboraviti da je to bio studentski film koji je napravljen profesionalno, koji je potom imao ozbiljan festivalski i bioskopski život, a najbolje od svega je to što taj život traje i dalje kroz nebrojene reprize na TV-u.

Osećala sam se privilegovano što sam pozvana da igram u tom filmu i osećam se i danas isto tako. U društvu sam sjajnih umova, nije važno čime se bave. Sa Vladanom Slavicom sam se družila na faksu. Kad me je pozvao da učestvujem u filmu bila je to velika radost. Pogotovo što je priča urbana, što je priča rokenrol, što je živa, brate! Živa! Od onda Vladana Slavicu nisam videla, eto koliko je godina prošlo, ali je osećanje koje gajim prema njemu potpuno isto. Zamišljam ga identično kao u ono vreme. Jedan divan čovek i već tada čaroban reditelj. Njegova narav je toliko bila važna za ovu našu priču! On ostaje kao jedna od, ako ne retkih, a ono veoma svetlih tačaka mog filmskog odrastanja. Kad god pomislim na njega imam dobre, lepe i tople misli – one and only Vladan Slavica!

Bakoč, moj partner u tom filmu, moj drug sa klase, čovek je s kojim sam bila jako bliska u to vreme. Družili smo se, zajedno smo radili, delili razmišljanja, priče, senzibilitet – to je bio odličan udarac da mi budemo taj par. Videla se ta lakoća s kojom smo to uradili. Neko od kritičara je posle pulske premijere i napisao da ta naša priča ima mogućnost da bude celovečernji film. To je tako zbog Barišićevog scenarija, zbog veće ljubavne teme, priče ispričane malo drugačije, ali koja je imala sve što ima svaka velika ljubavna priča. Lako je bilo raditi s Bakočem, veselo, zajebantski. On je bio vrlo vešt. To je bila velika igra, a

zapravo, kad bismo mi sve u životu mogli da radimo sa radošću i da nam bude sve igra i da imamo taj entuzijazam, sve bi nam bilo lako. Baš je takav bio ovaj film.

Snimanje naše priče počelo je sa scenama žurke koja je snimana u objektu podignutom, ako se ne varam, negde na Karaburmi ili u Mirijevu, a služio je prethodno za snimanje serije *Balkan ekspres*. Danas je nezamislivo da se podigne čitava kuća, čitav objekat zbog jedne serije, a koji će posle da se sruši kad se projekat završi. Pre rušenja, mi smo uleteli da snimimo scene žurke. Bilo je užasno hladno, bio je decembar. Imali smo scenu kad Bakoč i ja izađemo na terasu, a ja sam bila u kostimiču za žurku. Rekla sam Vladanu i ekipi: "Ljudi, ja ne mogu ovako da izađem napolje, dobiću upalu pluća!" Oni su mi rekli da je scena vrlo kratka i da ne mogu nešto da oblačim za toliko, što je sve istina i kao argument stoji, ali je stajao i debeli minus koji je bio napolju. Naravno, kao i mnogo puta u životu posle toga, tako smo i uradili. Treba znati da se svaka scena, pa makar trajala i samo par sekundi na platnu, snima mnogo duže od onoga što vidi gledalac. Elem, moje tmurno predviđanje da ću se razboleti se ostvarilo. Sledećeg dana dobila sam visoku temperaturu i baš sam se

NA VISOKOJ TEMPERATURI

Vesna Trivalić

Kako je propao rokenrol ni dan-danas ne umem da smestim u prošlost. Toliko je to važan i snažan deo mene i mog života. Sve je u vezi s tim filmom i dalje na istoj, visokoj temperaturi. Sve što sam mislila i osećala tada, o scenariju, procesu rada, snimanju, ekipi, a pre svega o autorima – ostalo je nepromenjeno do dana današnjeg.

Studirala sam sa Goranom Gajićem. Manda je dobio ulogu u Goranovom ispitnom filmu i dao mi da preko njegovog ramena, dok u oker kožnoj fotelji u holu FDU-a čita, i ja čitam scenario.

Trčala sam po fakultetu, jurila Gajića, presekla mu put i rekla (što nikad nikom više nisam): "Daj mi ulogu, moja je!" Rekao je: "Tvoja je. Bila si brža!" I tako sam i ja postala Gajićeva glumica. Slobodna, sigurna i srećna kada radim sa njim.

I tako smo, u bliskosti po srcu i filmu, svi bili uvezani jedni s drugima. I to što smo bili naši i svoji na svom, pred kamerom, iza kamere, u poverenju, prijateljstvu, ljubavi i smehu, svira između svih nas. Po novim generacijama, mladim, vidim – mami ih i dalje taj film. Još uvek lêpi za sebe.

Ja se skoro svega sećam, ali ne umem, a i ne treba, da pričam o tome. To je bogatstvo i ukras samo mog života.

Blago meni.

LEPI DANI

Ratko Tankosić

Bilo je to osamdeset i osme, osamdeset i devete, koliko sam onda ja imao godina? Trideset i nešto. Dosta sam radio, dosta snimao u to vreme. U prvom delu tog legendarnog omnibusa igrao sam sa velikim glumcem Batom Živojinovićem. Igrao sam njegovog telohranitelja u toj priči. Bila je tu i sjajna Sonja Savić, velika, velika glumica, i Žika Todorović. Bata i ja smo bili u dobrim odnosima, ne privatno nego za vreme snimanja, na pauzama, na koktelima, svi znamo kakva je legenda Bata bio. Bilo je to jedno lepo vreme... Zapravo, i nije bilo lepo, jer je bilo baš pred rat. A i sad kad pogledam unazad, bio budžet veliki ili mali, znam koliko sam puta bio izmanipulisan i prevaren što se tiče honorara. Nije da uopšte nisam bio plaćen, ali bilo je to daleko manje nego što je trebalo. Tako je to na filmu, budu tu uvek neki premazani ljudi: "Znaš, ovo je odlična uloga za tebe, ovo će da te proslavi... Nemamo para, budžet je mali... Evo, ovoliko ti nudimo, pa ti uzmi ili ostavi." I tako ti fazoni. Miša Đorđević

je bio odličan direktor filma, imao je razumevanja za glumce, izlazio nam je u susret, ali svaki direktor filma radi za produkciju, što znači da mora da uštedi pare. Nije to važno.

Drago mi je što sam učestvovao u jednom tako kulturnom filmu. Mislim da bi ove mlađe generacije trebalo malo više da gledaju te stvari. Naročito s obzirom na to kakva su vremena sada došla i kakvi su današnji klinci. Da vide malo te sjajne glumce pored kojih sam se i ja pojavljivao, kakva je to plejada glumaca bila – Bata Živojinović, Gidra, Zoran Radmilović, Pavle Vušić, Čkalja... Sedamdeset i druge sam radio svoj prvi film *Društvena igra* Srđana Karanovića. Bila je velika audicija, video sam tamo osamsto ljudi, devojaka i mladića kao što sam bio ja. Audicija i to snimanje bili su na Savi, između Starog i Brankovog mosta na Starom sajmištu. Svi su izlazili i pokazivali ono što su izmislili. Moj pokojni prijatelj Dule Huđec i ja izašli smo

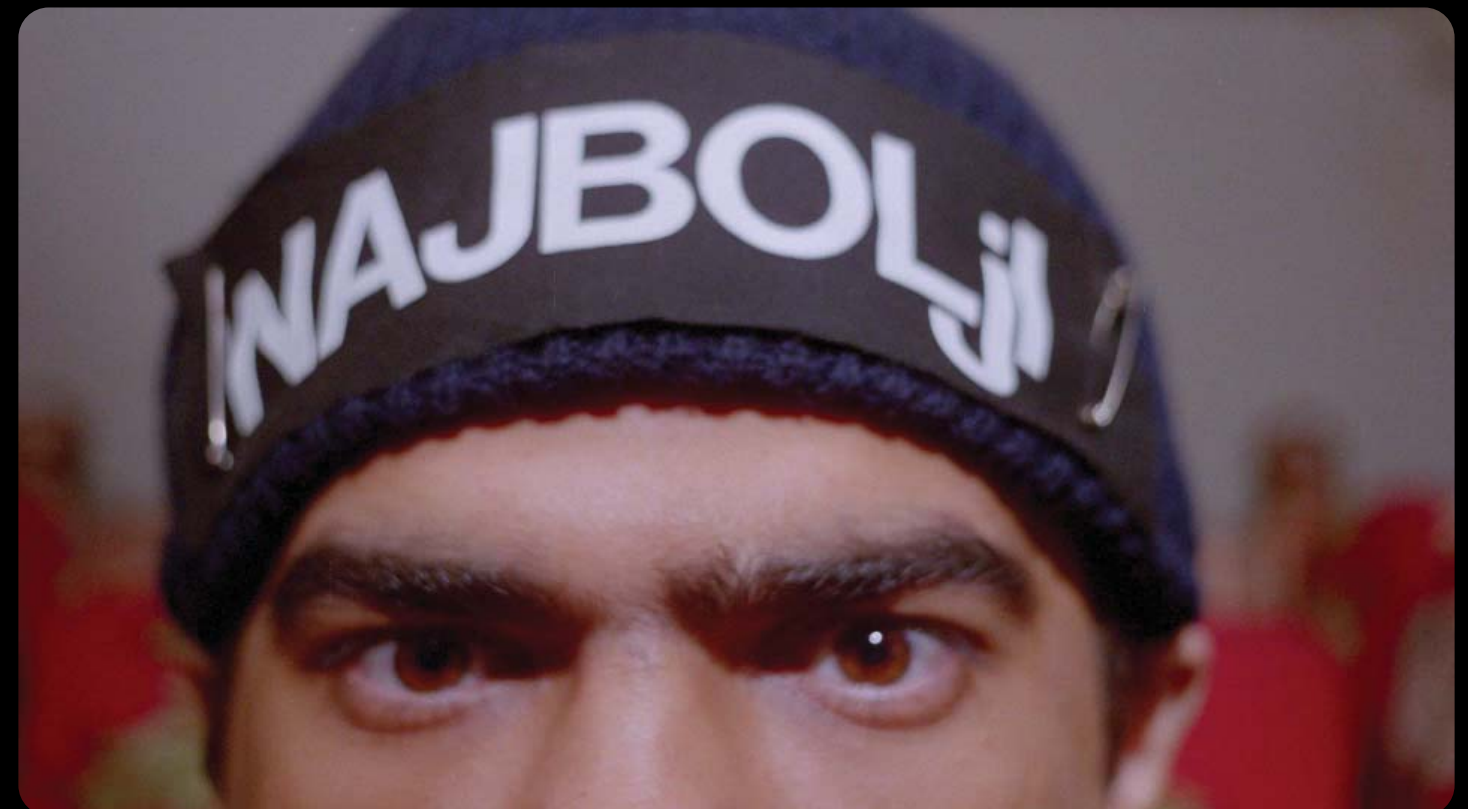
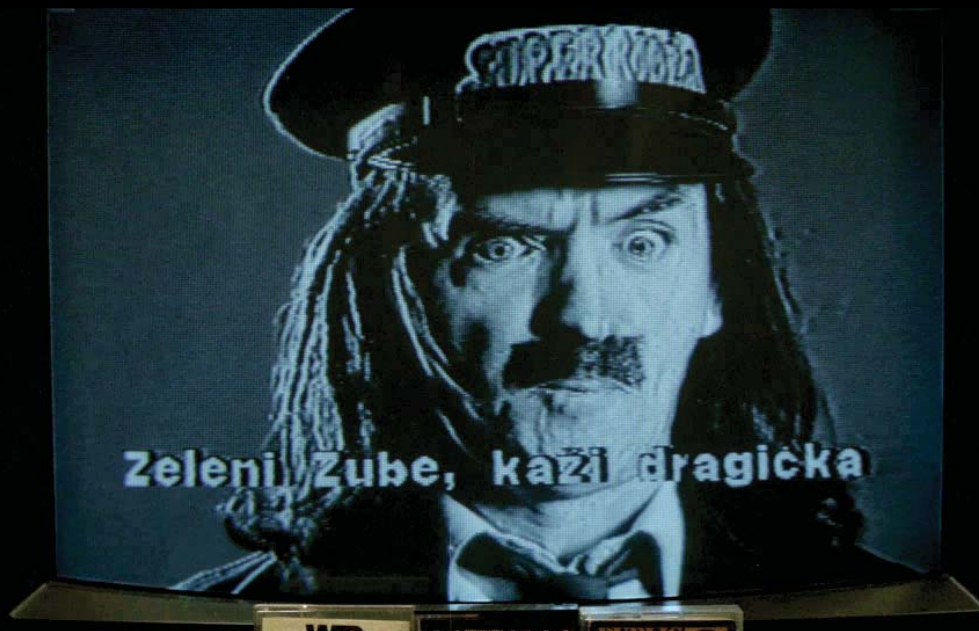
i napravili šou-program i odmah smo prošli. Posle sam radio i Karanovićeve seriju *Grlom u jagode*, tu je igrao sjajan glumac Branko Cvejić, jedini koji me je savetovao i govorio mi: "Rale, idi upiši Akademiju!" On je to meni od srca predlagao, ali ja sam bio mlad i to me nije interesovalo. Sad kad se setim toga, nekad mi bude žao, a nekad pomislim da je to dobro, da je odlično. Jer, Akademija često proizvodi glumce koji jedan drugog kopiraju, vidite ih sad u ovim TV-serijama. Naravno da nisu svi takvi, a ni u ono vreme to nije bilo kao danas. Bio sam mlad, a oko nas jedno trideset velikih imena koja, čini mi se, danas niko ne može da zameni. Rastući u takvom okruženju, čovek nauči mnoge dobre stvari koje su mu potrebne, vidi nešto lepo, prođe mnogo lepo.

Ne mogu da se setim kako sam došao na *Kako je propao rokenrol*. Bio sam pozvan. Ko me je predložio ne znam, ali bilo mi je veliko zadovoljstvo i bilo mi je jako drago što sam učestvovao u tom izvanrednom projektu. Bata i ja smo pravili fazone, on je igrao mog šefa koji me zafrkava, svi znaju te replike: "Kaži Dino!" i kako to već dalje ide. I moj transparent "Dole Klaja!". Bilo je to u scenariju, nismo sami izmišljali. Mada je možda i bilo malo improvizacije jer je Bata bio izuzetno talentovan glumac i duhovit čovek. Branimir Brstina je bio fenomenalan, sećam se scene gde se zajedno pojavljujemo i ja ga izbacujem iz Klajine kancelarije. Branimir je sjajan glumac.

Vidim da se povremeno film prikazuje na televiziji, a ima ga i na internetu, negde su čak izdvojeni samo dijalozi između Bate i mene, nekom se to očigledno svidelo. Kao što se ljudima svideo i *Dome, slatki dome*, gde Boda Ninković i ja igramo Kizu i Kominu, iste te godine. Cela Juga se smejala, a mene boli što se godinu dana kasnije sve raspalo i niko se više nije smejao, nego su ljudi plakali. Svi smo bili izmanipulisani. Rokenrol nikad ne može da propadne, a ako je kod nas propao, propao je zbog tog rata, rat je uvek oko para, propao je zbog kapitalizma, zbog kinte koja je svuda ušla i sve pokvarila, jer rokenrol nije bio to, bio je baš nešto suprotno. Lepi dani, lepi dani. Tih dana više nikad neće biti.

VISOKI: E TO VEĆ NIJE LEPO. SVAKI GRADJANIN
MORA UVEK DA NOSI LIČNU KARTU. ZAKON ...

NISKI: SAD ĆU JA DA GA NAUČIM!

VISOKI: (ignoriše kolegu) KAKO SE ZOVEŠ ...
GDE STANUJEŠ?

KOMA: KOMA!

NISKI: M-MORE, IMA JA DA T-TE UK-KOMIRAM.

Visoki pusti Komu i stane između njega i Niskog. Gestukulira rukama
dok objašnjava Niskom. Skoro ga odguruje.

VISOKI: ŠTO MI SE, BRE, STALNO MEŠAŠ U POSAO.
NISAM TI JA KRIV ŠTO SI STALNO PADAO NA
POPRAVNI IZ PSIHLOGIJE.

IZMEĐU PRODUKCIJE I SCENARIJA

... i krene kao da će sprejom isprskati društvo. Oni uzmaknu, a onda trkom nastave da beže.

BUCA: BEŽI! PAZI LEDJA!

Koma se zadovoljno nasmeje njihovom odstupanju i vrati se unakazivanju plakata. S ledja ga ruka ščepa za okovratnik. Koma se umezvereno okrene i ugleda dva milicionera, visokog i niskog. Visoki ga grži.

NISKI: V-VIDI, V-V-VIDI, ŠTA T-TU IMAMO ... UM-METNIKA!

VISOKI: VAŠU LIČNU KARTU, MOLIM?

NISKI: T-TI ŠTO ŽV-V-V... ŠARAJU PO ZIDOVIMA DAN-NAS SU UM-METNICI, ZN-NAŠ? JESI T-TI UM-METNIK?

SEKTOR REŽIJE

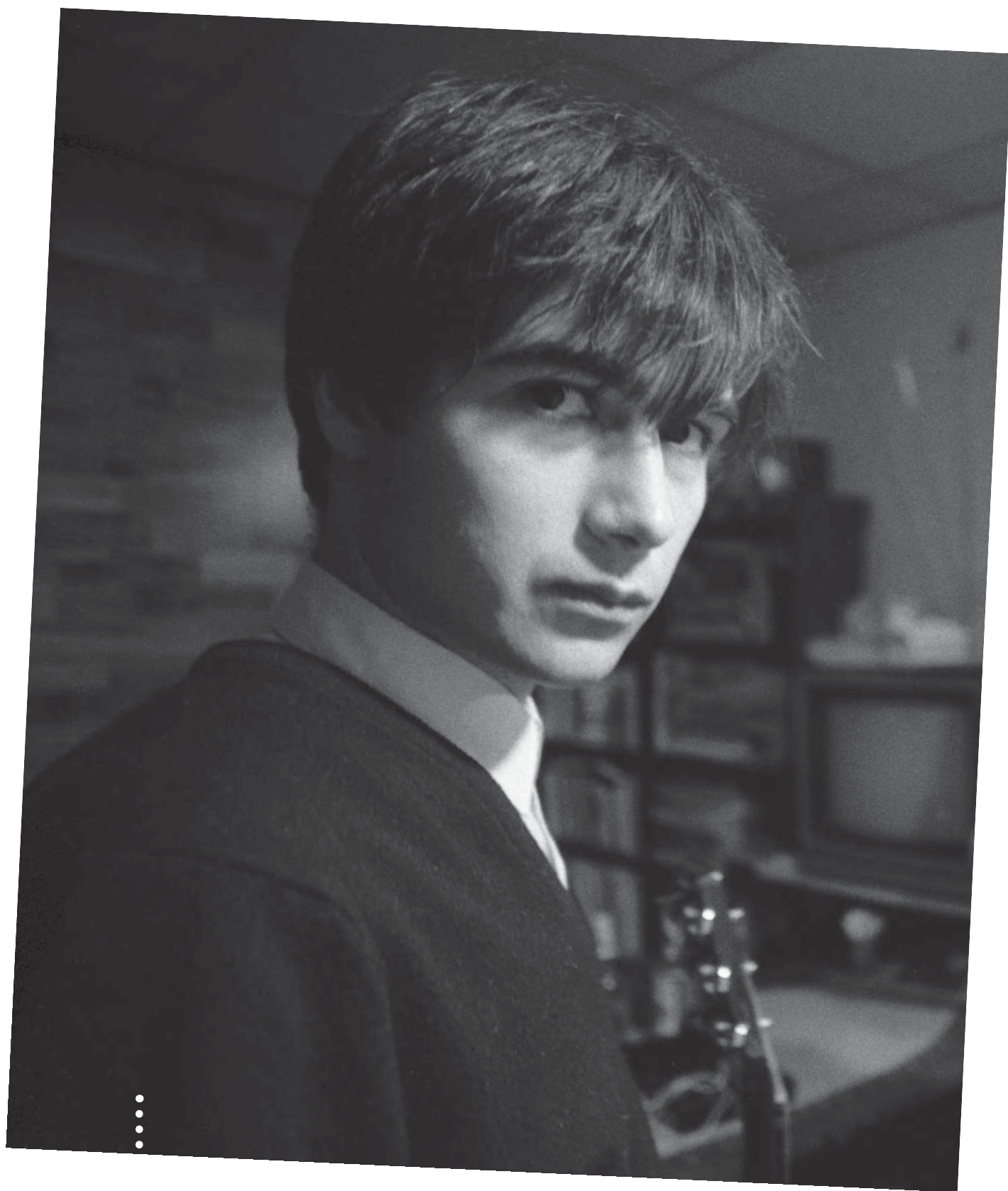
na "Skalpela" je u studiju. Sa njima je ...
 nikaš. Mićko i Buca stoje sa strane, blizu vrata. Bojana je
 ijatura. Koma sa gitarom stoji pored Riste koji svira harmoniku.

KOMA: NE, NE ... NIJE DOBRO. TO TREBA DA IDE
 KAO PITANJE I ODGOVOR. ZNAŠ ONO:
 "ŠTA SE BIJELI U GORI ZELENOJ,
 JAL' JE SNIJEG, JAL' SU LABUDOVI?"
 TO SAM JAI TI SI:
 "NIT' JE SNIJEG, NIT' SU LABUDOVI,
 VEĆ JE ŠATOR AGE HASAN-AGE."

~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~

SEKTOR MUZIKE

BEOGRAD KAKAV VIDE AUTSAJDERI

O Vladi Divljanu

kompozitoru muzike za prvi segment *Do izvora dva putića* (Beograd, 10. maj 1958 – Beč, 5. mart 2015)

Aleksandar S. Janković

Vlada Divljan je muzičar koji je relativnom muzičkom nezainteresovanošću prema dubioznim menjanjima diskografskih trendova ostao dobro čuvana tajna na nivou beogradskog elitizma još od sredine osamdesetih i raspada Idola. Opšta medijska ignorancija za većinu stvari koje je ovaj muzičar radio (prvi solo album, muzika za filmove, projekat Vlada, Gile, Piko, Švaba i sramno neprimećen klasik Sve laži sveta) stvaraju paradoks magnovenja kada ga je sačekao skoro radičevićevski sudnji čas i kada se stvara očekivana atmosfera (uglavnom distorzirane) nostalgije prema osamdesetima i novom valu. Otuda i ogroman uspeh EP-a Četiri godišnja doba, od pre desetak godina, koji je Divljan uradio sa starim drugarom i ispisnikom Maksom Juričićem (Film, Le Cinema, Vještice, ŠO!Mazgoon...), na kojem se nalaze tri skrivena klasika sa spomenutog pop remek-dela Sve laži sveta.

Danas, u vreme kada smo "svi poznavali i voleli Vladu", poslednji se pojavio album uživo sa Ljetno kino bendom snimljen 05.04.2014. Odbrana i zaštita ovo svakako nije, ali je izvanredan letopis, a i epitaf jedne epohe, prošaran manje poznatim hitovima koji svojim zaraznim mekartnijevskim optimizmom stvaraju bell epoche, kako od juče tako i od danas. Divljan je očigledno bio osvežen reanimacijom svog magnum opusa u mediteranskom štihi koji donosi opšte prepoznavanje nekih davnih ukusa, poput paškog sira, dalmatinske pršute i gemišta. Gotovo proročki, iz neke bolne nigdine i nepovrata, pred sam kraj, kao neki makabrični eksces pojavljuje se indikativna Balada sarajevskih Indexa, koja bukvalnom lirikom kao

ptica zloslutnica naslućuje razvoj situacije kišovskom poroznom poetikom (Enciklopedija mrtvih) i stvara skrivenu i neočekivanu završnicu. Ambivalentan album koji treba i mora da postane nezaobilazno letnje muzičko štivo za sva vremena, a uz to je i melanholični i romantični monolit jednom veličanstvenom beogradskom dečaku kog više nema.

Ovo je recenzija koju sam napisao povodom albuma *Vlada Divljan & Ljetno kino bend Live @ Tvornica (kulture)* u izdanju Long Play iz 2015. Malo tuge, malo gneva u okviru neke vrste oproštajnog pisma vremenu koje nepunih desetak godina kasnije izgleda dosta drugačije. Proslavili smo 40 godina *novog vala*, doduše ne kako smo se nadali i kako zaslužujemo, zbog globalne pandemije. Zahvaljujući Croatia Recordsu, dobili smo niz monumenata iz perioda prijateljskih ofanziva 1981/82. u vidu potentnih vinilnih reizdanja, a koji su potvrdili, dokazali, pokazali da je *novi talas* uz *crni talas* najveći kulturni fenomen u istoriji SFRJ, identitet i sećanje koje građanstvo želi da sačuva i baštini o sebi, vremenu pre i vremenu posle. Kao poseban šlag na tu zašećerenu tortu, pojavio se dugo pripreman dokumentarni film *Nebeska tema* (2019) Mladena Matičevića, koji je doneo i zadržao definitivnu sliku o Vladi Divljanu kao najvažnijem beogradskom, srpskom i jugoslovenskom muzičaru koga smo imali. Jezikom mog omiljenog filma *Čovek koji je ubio Libertija Valansa* (The Man Who Shot Liberty Valance, 1962, John Ford) Džona Forda: „Kad legenda postane istina, štampaj legendu!“

Bio sam premlad da budem deo ekipe koja je visila po žurkama na Dedinju početkom osamdesetih, iako mi je